

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ

وَالضَّرَّاءِ وَالْكَاطِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ

وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرَعَةِ إِتْمَا الشَّدِيدُ الَّذِي يَمْلِكُ

نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ

ÖFKEMİZE HAKİM OLABİLMEK

Değerli Kardeşlerim!

Peygamber Efendimiz (s.a.s.) ashabıyla otururken bir adam dikkatini çekti. Adam; karşısındakine var gücüyle bağırırken yüzü kıpkırmızı kesiliyor, şah damarı boynunda belirginleşiyordu. Öfkenin alevi yüzüne yansırken, kırıcılığı da sesinde çınliyordu. Onun bu hali üzerine Rahmet Peygamberi yanındakilere dönerek o sakin ve huzur veren sesiyle şöyle demişti:

“Öyle bir söz biliyorum ki, eğer şu kişi o sözü söylese, öfkesi yok olur gider. Eğer bu adam ‘Eûzü billâhi mine’s-şeytânir-racîm’ dese, öfkesi diner.” Bunu duyan sahâbîler hemen adamın yanına gelerek şeytandan Allah’a sığınmasını yani eûzü besmele çekmesini söylediler. Ancak o; “Ben deli miyim de bunu yapacağım!” diyerek itiraz etmişti.¹

Adam, elbette deli değildi. Onun deli olmadığını Peygamberimiz de biliyordu. Oysa öfkesi onu delirtmiş gibiydi. Kendini kontrol edemez ve sağlıklı düşünemez bir hale gelmişti. O adeta şeytanın kötü yönlendirmesine dur deme kabiliyetini yitirmişti. Rasûl-i Ekrem onun bu savunmasız halini gördüğü için Allah’ın engin

merhametine sığınmasını ve şeytandan uzaklaşmasını istemişti. Öfkesiyle sonradan pişman olacağı adımlar atmasına engel olmayı arzu etmişti.

Kıymetli Mü’minler!

Öfke, esasında doğal bir duygudur. Bedenine, malına, inancına, ırzına ve sevdiklerine karşı bir tehdit algıladığında öfkelenen insan, güçlerini harekete geçirerek söz konusu tehdidi uzaklaştırmaya çalışır. Ancak öfke her ne kadar yaratılıştan gelse de, kontrol edilmesi gereken ve haddini aştığında hem öfkelenen kişi hem de karşısındakiler için son derece zararlı olan bir duygudur. Üzülerek ifade edelim ki günümüzde, bedeli ödenemeyecek, telafisi zor nice üzücü olaylar, öfke neticesinde ortaya çıkmaktadır. Nice aile yuvalarının yıkılmasına, dostluk, akrabalık ve komşuluk ilişkilerinin bozulmasına öfke sebep olmaktadır. Atalarımızın; “Öfkeyle kalkan, zararlar oturur” sözü bu noktada oldukça mânidardır.

Kardeşlerim!

Peygamber Efendimiz, kendisinden nasihat isteyen bir kişiye “Öfkelenme!” buyurmuş ve bunu üç defa tekrar etmiştir.² Elbette bir alev topunu andıran öfkeyi yutmak kolay bir iş değildir. Ancak hutbemizin başında okuduğum Allah Rasûlü’nün ifadesiyle, “Asıl pehlivan güreşte rakibini yenen değil, öfke anında kendini kontrol edebildir!”³

“Öfke baldan tatlıdır.” derler. Öfkeye kapılıp ne dediğini ve ne yaptığını bilmez bir halde savrulmak insanın kolayına gider. Ancak esas mesele, inanan bir kul olarak Rabbin hoşnutluğunu kazanmak ve Kur’an’da kendilerinden övgüyle bahsedilen takva sahipleri arasına girmektir. Hutbemizi, takva sahiplerinin bazı özelliklerini ifade eden bir ayet-i kerimeyle bitirelim:

“O takvâ sahipleri ki, bollukta da darlıkta da Allah için harcarlar; öfkelerini yutarlar ve insanları affederler. Allah da güzel davranışta bulunanları sever.”⁴

¹ Buhari, Be’ü’l-halk, 11.

² Buhari, Edeb, 76.

³ Buhari, Edeb, 76.

⁴ Al-i İmran, 3/134.